

[Hastrup.]

fra slutningen af den anden verdenskrig, hvor problemerne begyndte og statsstøtten satte ind, ville vi i dag ikke have haft de boligproblemer, som vi vitterligt har. Endnu i dette øjeblik er der lejere og også enfamilieshusejere med høje indkomster, som hvert eneste år indirekte får et tilskud af staten i kraft af de bestemmelser, som dengang blev indført. Det er dette system, som socialdemokratiet nu vil genindføre og yderligere udbygge.

Det konservative folkeparti må derfor tage afstand fra tendensen i disse forslag, fordi de for det første mindsker folks mulighed for selv at komme til at eje deres egen bolig, og for det andet fordi de pålægger staten byrder og forpligtelser, som går langt ud over, hvad staten er i stand til at magte, og som højest sandsynligt ikke vil bidrage til at fremme effektiviteten inden for boligsektoren, men snarere det modsatte.

Vi deltager gerne i en konstruktiv forhandling om boligproblemerne på det grundlag, som findes i perspektivplanredegørelsen, uden at vi af den grund føler, at perspektivplanredegørelsen på det punkt i den forstand er en bibel. Vi deltager gerne i en konstruktiv forhandling på det grundlag, der er skabt igennem boligsikringsordningen, på det grundlag, der er skabt igennem saneringsreformen, på det grundlag, der er skabt i zoneloven om de videre bestræbelser med at sikre en rationel byudvikling og jordlovgivning, og på det grundlag, der er skabt i loven om byggeriets udvikling. Men vi kan ikke betragte disse lovforslag som midler til at løse problemerne, og jeg opfordrer regeringen til ikke at søge dem gennemført med et snævert flertal her i folketinget. Det kan, tror jeg, blive til betydelig skade for det fremtidige samarbejde om boligproblemerne.

Guldborg: Hr. Ove Hansen var i sin ordførertale inde på en omtale af de akutte vanskeligheder og sagde, at det var en mærkværdig situation, vi var i. Man havde gode og moderne lejligheder stående tomme, men de var bygget til priser, som folk ikke kunne betale, og derfor kunne de ikke lejes ud, selv om der var et betydeligt behov. Hr. Ove Hansen brugte også udtrykket „den akutte boligsituation“.

Jeg vil gerne sige som en fælles bedømmelse af i hvert fald de 3 mere principielle ting, der ligger i disse 4 lovforslag, at det forekommer mig, at i hvert tilfælde boligministeren har betragtet som det akutte og væsentligste i de øjeblikkelige problemer og som det, det først og fremmest drejede sig om, at redde de sociale boligselskaber fra de vanskeligheder, de er kommet i, fordi de har bygget for dyrt. Jeg synes ikke, det er urimeligt at sige, at de har bygget for dyrt. Jeg ved godt, at der er nogle, der ikke har gjort det. Jeg ved også godt, at det er forskelligt rundt omkring i landet. Men det har igen mange år kunnet påvises den ene gang efter den anden — og hr. Hastrup har her for et øjeblik siden brugt ét eksempel, der jo kan verificeres — at selve byggeomkostningen i sociale boligbyggerier i hovedstadsområdet ligger højt over, hvad man kan bygge tilsvarende for både i privat byggeri og i socialt byggeri andre steder i landet. Det har været påvist den ene gang efter den anden, men det er, som om man hele tiden går uden om dette problem. I hvert tilfælde er socialdemokratiet hele tiden gået uden om det, når man har villet prøve at løse boligproblemet.

Ingen kan have noget imod — det har de forskellige partier, også venstre, ofte vist i praksis — at overgangsproblemer, forskelle og urimeligheder i lovgivningen på boligområdet udjævnes og afbødes, og det må det offentlige være med i. Men vi har nu mere end 25 års erfaringer med mange forskellige former for støtteordninger og hjælp, som desværre alle er karakteriseret ved en tendens til, at det, det offentlige sætter ind for at udligne nogle urimelige forskelle, bliver absorberet og ikke kommer frem som en egentlig støtte til og en egentlig billiggørelse af huslejen for de lejere, som vi netop gerne har villet hjælpe. De sociale boligselskaber med deres altovervejende andel i lejlighedsbyggeriet her i Danmark kan ikke gå fri for også at få deres forhold inddraget i disse overvejelser.

Derfor er det, hvis boligministeren gerne vil have et samarbejde i gang om en langsigtet løsning om det alt for meget, der står tilbage på boligområdet, lidt deprimerende, at ministeren starter folketingsbehandlingen af problemet i denne periode med at fremsætte 4 forslag, der i så høj grad er præget